

Sygn. akt: I Ns 84/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Głubczycach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Chruszczewski
-----------------	-----------------------------

Protokolant:	st. sekr. sądowy Monika Bliźnicka
--------------	-----------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 2017 roku

na rozprawie

sprawy z wniosku E. B.

z udziałem D. B.

o zobowiązanie do opuszczenia mieszkania w trybie przepisu art. 11a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie postanawia:

oddalić wniosek.

Sygn. akt I Ns 84/17

UZASADNIENIE

E. B. wystąpiła do Sądu Rejonowego w Głubczycach z wnioskiem o nakazanie D. B. opuszczenia budynku mieszkalnego, położonego w N. przy ul. (...), w trybie przepisu art. 11a ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, jako sprawcy przemocy.

Uczestnik postępowania D. B. był przeciwny żądaniu wniosku i wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. B. i D. B. są byłymi małżonkami oraz współwłaścicielami nieruchomości w N., opisanej w księdze wieczystej nr (...) Sądu Rejonowego w Głubczycach, na której posadowiony jest budynek mieszkalny przy ul. (...), w którym strony wspólnie zamieszkują.

W dniu 30 listopada 2011 roku Sąd Okręgowy w (...) w sprawie (...) rozwiązał małżeństwo E. B. i D. B. przez rozwód z winy D. B.. Sąd w wyroku rozwodowym nie orzekł o sposobie korzystania ze wspólnego mieszkania stron. Pomimo orzeczenia rozwodu E. B. i D. B. nie dokonali dotąd podziału majątku wspólnego. Zgodnie dokonali jedynie podziału budynku mieszkalnego do korzystania. D. B. zajmuje pomieszczenia na parterze budynku a E. B. z dziećmi zajmuje pomieszczenia na piętrze budynku.

Uczestnik postępowania D. B. nie jest objęty procedurą (...). D. B. nadużywa alkoholu. Był przez Sąd Rejonowy w (...) zobowiązany do poddania się leczeniu odwykowemu. D. B. przez dzień przebywa w N. u swojej matki J. B., u której się stołuje a wieczorem wraca do swojego domu. Po powrocie zdarza się, że zbyt głośno słucha muzyki, co było powodem wzywania przez wnioskodawczynię E. B. policji. Po interwencjach policji D. B. stosował się do zaleceń wydawanych mu przez policjantów.

Uczestnik postępowania D. B. ostatnio bardzo podupadł na zdrowiu i znacznie ograniczył swoją aktywność życiową.

Uczestnik postępowania D. B. nie stosuje przemocy fizycznej wobec wnioskodawczyni E. B. oraz wobec swoich dzieci nie jest też wobec nich agresywny. Zdarza mu się spożywać alkohol i w stanie upojenia alkoholowego wracać do domu.

/ dowód: akta Sądu Rejonowego w G. (...) Alk.(...), dokumenty k. 6 – 8, zeznania świadka P. K. k. 44, zeznania świadka M. B. k. 44, zeznania świadka J. B. k. 49, zeznania świadka L. K. k. 49, zeznania świadka K. B. (1) k. 49, zeznania wnioskodawczyni E. B. k. 49 oraz zeznania uczestnika postępowania D. B. k. 49 /

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, których wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron, a także w oparciu o zeznania powołanych powyżej świadków oraz w oparciu o zeznania wnioskodawczyni E. B. i zeznania uczestnika postępowania D. B..

W sprawie bezsporna pozostawała okoliczność wspólnego zajmowania przez strony budynku mieszkalnego, położonego w N. przy ul. (...). Ustalenia natomiast wymagała okoliczność, czy zachowanie D. B. wobec wnioskodawczyni E. B. wyczerpuje znamiona stosowania przemocy w rodzinie, co czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie.

Zgodnie z przepisem art. 11a ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, jeżeli członek rodziny wspólnie zajmujący mieszkanie, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba dotknięta przemocą może żądać, aby sąd zobowiązał go do opuszczenia mieszkania. Sąd rozpoznaje sprawę w trybie przepisów o postępowaniu nieprocesowym.

Przesłanką do żądania, aby sąd zobowiązał członka rodziny do opuszczenia mieszkania, jest jego zachowanie polegające na stosowaniu przemocy w rodzinie, które czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie. Legalną definicję przemocy w rodzinie wprowadził art. 2 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Jest to jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste członka lub członków rodziny, w szczególności narażające te osoby na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające ich godność, nietykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą. Przemoc w rodzinie nie musi polegać na popełnieniu przestępstwa czy wykroczenia, chociaż w praktyce często zachowanie sprawcy wyczerpuje znamiona czynów zabronionych pod groźbą kary, zwłaszcza przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. Zachowanie polegające na stosowaniu przemocy w rodzinie musi czynić „szczególnie uciążliwym” wspólne zamieszkiwanie z innym członkiem rodziny. „Uciążliwy” to trudny do zniesienia, przykry, przeszkadzający swoją obecnością lub zachowaniem. Musi wobec tego występować uciążliwość o szczególnie dużym nasileniu, niezwykłym i wyjątkowym.

Zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zaś po myśli przepisu art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W świetle powołanych przepisów, w ocenie Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy nie zostało wykazane aby zaistniały przesłanki stypizowane w przepisie art. 11 a ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie,

uzasadniające nakazanie uczestnikowi postępowania D. B. opuszczenie wspólnie zajmowanego z wnioskodawczynią E. B. budynku mieszkalnego, położonego w N. przy ul. (...). Wbrew bowiem twierdzeniom wnioskodawczynie E. B. zawartym we wniosku, zachowanie D. B. nie wyczerpuje ustawowych znamion przemocy. Przede wszystkim nie ulega wątpliwości, co potwierdzają zresztą zeznania świadków oraz samej wnioskodawczynie E. B., iż D. B. nie stosuje przemocy fizycznej wobec niej oraz wobec swoich dzieci, nie jest także wobec nich agresywny. Poza sporem pozostaje fakt, iż uczestnik postępowania D. B. ostatnio bardzo podupadł na zdrowiu i znacznie ograniczył swoją aktywność życiową.

W ocenie Sądu ze strony uczestnika postępowania D. B. nie dochodzi również do umyślnych działań lub zaniechań naruszających prawa lub dobra osobiste wnioskodawczynie E. B., w tym naruszających jej godność lub powodujących szkody psychiczne, wywołujących cierpienia i krzywdy moralne, które należałoby zakwalifikować jako przemoc psychiczną. W ocenie Sądu również zachowanie uczestnika postępowania D. B. polegające na spożywaniu alkoholu, nie sposób zakwalifikować jako stosowania przemocy w rozumieniu art. 2 pkt 2 cytowanej powyżej ustawy. Nie ulega wprawdzie wątpliwości, iż wskazane zachowanie uczestnika postępowania może stanowić pewną uciążliwość, w ramach wspólnego zamieszkiwania, jednakże takie zachowania nie zostały objęte regulacją ustawy. Podkreślenia wymaga, iż przepis art. 11 a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie wprowadza wyjątkową, szczególną procedurę w celu ochrony określonej kategorii osób tj. osób dotkniętych przemocą, poprzez natychmiastowe odseparowanie ich od sprawcy tejże przemocy.

Uczestnik postępowania D. B. nie jest objęty procedurą (...). W niniejszej sprawie nie zostało ponadto wykazane, aby uczestnik postępowania D. B. miał świadomie i celowo, w zamiarze spowodowania u wnioskodawczynie E. B. cierpienia i przykrości zakłócać jej spoczynek w nocy, bowiem po interwencjach policji, związanych ze zbyt głośnym słuchaniem przez niego muzyki, stosował się do zaleceń wydawanych mu przez policjantów.

Jednocześnie zauważyć należy, iż E. B. i D. B. są współwłaścicielami nieruchomości w N., opisanej w księdze wieczystej nr (...) Sądu Rejonowego w G. (...), na której posadowiony jest budynek mieszkalny przy ul. (...). Po rozwodzie E. B. i D. B. zgodnie dokonali podziału budynku mieszkalnego do korzystania. D. B. zajmuje pomieszczenia na parterze budynku a E. B. z dziećmi zajmuje pomieszczenia na piętrze budynku.

Reasumując poczynione rozważania, mając na względzie całokształt materiału zgromadzonego w rozpoznawanej sprawie, stwierdzić należy brak przesłanki z przepisu art. 11 a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, to jest stosowania przez uczestnika postępowania D. B. przemocy, co w konsekwencji uzasadnia oddalenie złożonego wniosku.

Wobec powyżej dokonanych ustaleń i rozważań Sąd pominął zeznania świadków K. B. (2) i P. B. uznając, że wynikają one z ich emocjonalnego nastawienia do ojca D. B. jako sprawcy rozpadu rodziny, którą wcześniej razem tworzyli. Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadka A. Z. jako, że nie mieszka on w tym domu. Pominął Sąd także dowód z akt II K 341/16 Sądu Rejonowego w Głubczycach, bowiem znajduje się ona dopiero w fazie rozpoznania.